

[Finansministeren.]

beskattes i det lange løb. De er noget lavere end de lige omtalte førsteårsskatter. Hvis en merindtægt det første år beskattes med f. eks. 50 pct., bliver ligevægtsskatten $33\frac{1}{3}$ pct. Er førsteårsskatten 100 pct., bliver skatten i det lange løb 50 pct. ifølge ligevægtsberegningen. Men disse ligevægtskatter forudsætter, at såvel udskrivningsreglerne som de enkelte skatteyderes indtægter er uforandret fra år til år i en længere årrække. Derfor er de resultater, man ad denne vej når frem til, ikke typiske. Det almindeligste er vel i disse år, at indtægten stiger fra år til år, og hvis stigningsprocenten hvert år er af nogenlunde samme størrelse, vil de gældende regler bevirke, at merindtægterne år efter år beskattes med procenter, der er højere end ligevægtsmarginalprocenterne.

Det nuværende system virker kort sagt på den måde, at man det første år kommer af med en alt for høj skat af merindtægten og så efterhånden får nogle af pengene tilbage. Det belaster altså skatteyderens likviditet i det år, hvor skatten er særlig høj; skatte­stigningen kan jo være over 100 pct. af merindtægten. Skattefradragets virkninger på længere sigt er endvidere som nævnt så uoverskuelige, at de ofte helt eller delvis bliver overset. Mange hæfter sig jo udelukkende ved den høje førsteårsskat, når de skal træffe økonomiske beslutninger, og det gælder både ved den enkeltes mere private dispositioner og ved virksomhedernes. Det system, vi har nu, er simpelt hen meget dårligt.

Efter den ordning, som nu foreslås, afgøres beskatningen af merindkomst i løbet af et enkelt skatteår, og skatten af merindkomsten bliver endvidere væsentligt lavere end den nuværende førsteårsskat. Jeg tror, at dette forhold stærkt vil øge interessen for at gøre en ekstra indsats og for at løbe en risiko ved at sætte ny virksomhed i gang, og jeg har da også forstået, at det er et sådant skattesystem, man efterlyser.

Også for de selvstændige erhvervsdrivende — og det vil jeg gerne understrege — vil afskaffelsen af skattefradragetsreglen og ned­settelsen af skatten for merindkomst blive en ganske klar fordel, og her vil jeg igen understrege: ikke mindst for de yngre selvstændige erhvervsdrivende, de, der starter

eller har startet ny virksomhed og er nødt til i en årrække at skaffe sig en indtægt, som er væsentligt stigende fra år til år. Vi kender jo problemet fra landbruget — det har flere gange været trukket frem her i folketinget — og vi ved, at det er samme problem, vi finder i f. eks. de små håndværksvirksomheder. En afskaffelse af skattefradragetsreglen vil også indebære en ganske tydelig fordel for disse selvstændige erhvervsdrivende i de første år af deres virksomheds udvikling.

Hvad enten den enkelte skatteyder har haft merindtægt eller ej, vil overgangen fra beskatning med skattefradrag til beskatning uden skattefradrag medføre visse forskydninger i den skat, han skal betale. Det skyldes ikke alene udformningen af de foreslåede skalaer, men også afskaffelsen af selve skattefradraget. Så længe man har skattefradrag, vil skatten af en given indkomst være påvirket af, hvor megen skat der er betalt i løbet af indkomståret, og dette vil igen bl. a. afhænge af, hvor meget den enkelte skatteyder har tjent i de forudgående år. Når skattefradraget afskaffes, bliver skattens størrelse derimod alene bestemt af, hvad den enkelte skatteyder har tjent i det pågældende indkomstår.

Skattefradragets afskaffelse vil ikke alene påvirke stats­skatten, men også folkepensionsbidraget og kommuneskatten, og jeg vil gerne understrege, at dette er der taget hensyn til ved udformningen af den foreslåede stats­skatteskala.

Forslaget til enhedsskalaen er netop udarbejdet under hensyntagen til, hvorledes den samlede beskatning vil blive på de enkelte indkomstrin og for folkepensionsbidrag og kommuneskat, når skattefradragetsreglen ophæves. Sammenligninger mellem den foreslåede og den gældende beskatning må derfor nødvendigvis omfatte samtlige indkomstskatter og ikke kun statsindkomstskatten.

Disse sammenligninger viser en tendens til skattenedsættelse for forsørgere med lavere indtægter og mellemindtægter, medens skatten af større indtægter sættes op. For ikke-forsørgere bevirker overgangen til enhedsskalaen, at de allerlaveste indtægter får skattelettelse. I øvrigt er skatten af de lavere indtægter og mellemindtægterne på dette område nærmest uforandret, medens skatten af de højere indkomster forhøjes.